

מסורת הש"ס

^[א] [סנהדרין ד':ג], ^[ב] שבעות מצ: ב"מ ג, ה'; ^[ג] כתובות יח, גיטין נא:; ^[ד] [שמות כ"מ ה': זת, ד'] [שמות כב], ^[ה] [ז"ל טו: וכמואר שם בתוך ד"ה ומודה ר"י],

תורה אור השלם

1. על כל דבר פשע על שור על חמור על שח על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיען אלהים ישלם שנים לרעהו: שמות כב ח

רבינו הגנאל

עירוב פרשיות כתוב כאן וכי כתיב כי הוא זה אמלוח הוא דכתיב, פיר', פרשיות הללו מעורבות הן וכי כתיב האי קרא אאם כסף תלוה את עמי את העני עך אשר יאמר כי הוא שטענה עליו זה הוא לא תהיה לו כנושה כאילו התם כתיב דהתם עניה, ואמרין ומאי שנא בין מלוה לפקדון, ופריךין חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו כי נמצא משלם רעה תחת טובה תחת החסד שגמלו והלווה ממונו כפר בו, אבל הפקדון שאינו כן מעיז ומעיז, לפיכך אע"פ שאינו מודה במקצת חייב, וקימא לן כר' חיה בר יוסף ורלא כר' חיה בר אבה אמר ר' יוחנן.

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

עירוב פרשיות. פסוק שהוא מפרשה אחרת נמערב צו שאינו מקומו דהאי כי הוא זה גאס כסף תלוה^(א) הוה ליה למכתביה דהתם קאי דאילו בהך פרשתא דפקדון גלא הודאה במקצת מחייב: ומאי **שנא מלוה**. דעקרינן לקרא מדוכתיה ומוקמינן ליה עלה: **כדרבנא דאמר רבא**. אין אדם מעיז פניו

כפני זה שעושה לו טובה הלכך היכא דכפר הכל פטור משבועה דאי לאו קושטא כהדיה לא הוה מצי למכפר ביה והיכא דמודה מקצת גבולה בעי למכפריה והא גלא כפריה משום דאין אדם מעיז: **אבל נפקדון**. דאין כאן טובה: **מעיז ומעיז**. הלכך אפי' כפר גבולה רמיא רחמנא שבועה עליה: ^{זריבין}

תבע לי בבוליה אישתמיט לי מיהא השתא אדהו לי זוזי ופרענא הלכך רמא רחמנא שבועה עילויה כי היכי דלודי ליה בבוליה וגבי מלוה הוא דאיכא למימר הכי אבל גבי פקדון מעיז ומעיז ^(א)תני רמי בר חמא ארבעה שומרינן צריבין

בתרמי וסיפא בתלת משמע דלא מחייב שבועה אלא א"כ יש חדא דקמודה והתם כריי חייא בר יוסף מדקאמר בתר הכי ולרמי בר חמא אלמא דלא מחייב רבי חייא בר יוסף גלא הודאה מקצת אלמא לא עקר לגמרי כי הוא זה מפקדון ועוד דבכמה משניות משמע דלא מתחייב בפקדון אלא במודה מקצת כי ההיא דשבועות (דף מג.) דסלע הלייתני עליו ושמים היה שזה וכן ההיא דמנורה בת עשרה ליטרין (סס) וההיא דעשר גפנות טעונות מסרתי לך (שס דף מב:) ובהניזקין (גיטין דף נא. ושס) גבי שני כיסין קשורים מאלת לי דמחייבינן מודה מקצת ופטרינן כופר הכל אע"ג שלא עשה לו שום טובה ובפרק שני דכתובות (דף יח. ושס) ובשבועת הדיינים (שבועות דף מב.) פטרינן מנה לאביז צדי והאכלתיו פרס במגו דאי בעי כופר הכל משום דבגזנו מעיז ולפירוש הקונטרס אדרבה כופר הכל ה"ל לחיובי התם וכן בפ"ק דב"מ (דף ד:) כשמעמא דהילך גבי סלעין דנרין ומפרש ר"ת דה"ק דכי כתיב כי הוא זה אלמלא נמי הוא דכתיב דבעינן הודאה כהדי שבועה דכפירה והכי נמי בעינן הודאה כהדי שבועה דנאנסו אבל כפירה לא בעינן כההיא דנאנסו ובאותו ענין דקאי כי הוא זה אלמלא קאי נמי אפקדון וכי היכי דמלוה מחייב אשמי פרות לחוד חדא דהודאה וחדא דכפירה מחייב נמי אפקדון אשמי פרות חדא דהודאה וחדא דנאנסו אבל רבי חייא בר אבא ורמי בר חמא בעו שלש פרות חדא דהודאה וחדא דכפירה וחדא דנאנסו דכי הוא זה אפקדון דוקא כתיב ולא אלמלא והא דבעיא כפירה והודאה צמלוה שמא במה מצינו ילפינן מפקדון אע"ג דלענין שלשה ומומחין לא ילפינן מלוה מפקדון במסכת סנהדרין (דף ג:) (ושס) למאן דלית ליה עירוב פרשיות לענין מודה מקצת מסתבר למילף טפי והא דהיך דבפקדון מחייב בכפירה והודאה לחוד גלא נאנסו אבל כנאנסו גלא כי הוא זה לא מחייב דהכי משמע ליה בשיטה קרא לאזכורי כי הוא זה כהדי נאנסו ולא נאנסו כופר הכל פטור לכ"ע בכל מקום אפילו במקום שיכול להעזי דגזירת הכתוב הוא כי הוא זה דוקא ולא כופר הכל והא דקאמר מ"ש מלוה מפרש ר"ת מאי טעמא דמלוה פירוש [מאין] טעמא דמודה מקצת חייב ולא מהימן במגו דאי בעי כפר הכל והוי כי ההוא דסוף כל הנשבעין (שבועות דף מח:) גבי נשבעין שלא בטענה דקאמר מאי שנא הני ופירוש מאי טעמא דהני ומה שכתוב בספרים גבי מלוה הוא דאיכא למימר הכי אבל בפקדון מעיז ומעמיז לא גריס ליה רבינו תם ובספרים ישנים לימא והא דאמר בסוף המוכר את הבית (ב"ב דף ע:) גבי המפקיד אלל חצירו בשטר אילו אמר נאנסו לאו שבועה בעי דמשמע דנאנסו לחוד גלא הודאה כלל מחייב שבועה אור"ת דההיא שבועה דרבנן שנתקנה קודם שבועת היסט כי הנהו דפרק הכותב (כתובות דף פו:) הפוגמת כתובתה ואינך דסבר רמי בר חמא שבועה דאורייתא ומסיק אלא מדרבנן והא דתנן בפרק השואל (ב"מ דף לו:) זה אומר שאולה וזה אומר שכורה ישבע ופריך בגמרא ואמאי מה שטענו לא הודה לו והך פירכא לימא אליבא דרב נחמן דקאומא התם מתני' אליביה כשיש עסק שבועה ביניהם ורישא בתרמי וסיפא בתלת או רישא בתלת וסיפא בארבע ויש כאן מה שטענו הודה לו אלא לרב הוגא ורב יהודה פריך דליכא אלא הך דשאלה ושכירות ומשני ע"י גלגול כדדרכה מתה ההיא שבועה נמי מדרבנן דמדאורייתא לא מחייב כיון דאין כאן הודאה ומיהו צין לפ"ה וצין לפי' ר"ת קשה מהא דלאמרין בפ' כל הנשבעין (שבועות דף מה: ושס) דאס שכרו גלא עדים מתוך שיכול לומר לא שכרתיך מעולם יכול לומר שכרתיך ונתמי לך שכרך ופריך אלא שבועת שומרים דחייב רחמנא היכי משכחת לה מתוך שיכול לומר להד"ס יכול לומר נאנסו והשתא לפירוש ר"ת אהייא קאי אי אההיא דהודאה קאי אי אמר לא היו דברים מעולם א"כ היה כופר הכל ואין זה מגו דאל"כ ליפרוך אכל מודה מקצת דליפטור במגו דאי בעי כופר הכל ואי אההיא דנאנסו קאי כי קאמר נמי להד"ס מחייב שבועה כיון דאיכא כפירה והודאה ולפי' הקונטרס נמי דליכא הודאה כי אמר אההיא דנאנסו נמי להד"ס בעי שבועה דהא מחייב שבועה בפקדון אכופר הכל ואי הוה אמרינן דלרבי יוחנן ולרמי בר חמא לא מחייב אפקדון אכפירה והודאה גלא נאנסו הוה ניחא דפריך לה התם אבל לא יתכן כלל דע"כ על כפירה והודאה לחוד מחייב אפילו אפקדון כדמוכח במשניות טובא כההיא דסלע הלייתני ומנורה ועשר גפנים ואע"ג דמוקמינן מתינתין דהשואל כמה פרות אע"ג דלא מתני במתני' הנהו לא מסתבר לאוקמי הכי וכן כהלואה דילפינן מפקדון גבי סלעים דנריס ובשבועות גבי סלע הלייתין ונראה כפירוש ריב"א דמפרש כי כתיב כי הוא זה אלמלא הוא דכתיב והלכך בפקדון נמי לא מוקמינן ליה אלא בטענה דשייכא צמלוה דהיינו בכפירה והודאה אבל טענת נאנסו לא והכי קאמר מאי שנא טענה דשייכא צמלוה מטענת נאנסו ומסיק כדרבנא וגבי מלוה הוא דאיכא למימר הכי כלומר בטענה השייכא צמלוה כגון כפירה דאין מעיז פניו לכפור במידי דידע כה חצריה אבל בפקדון כלומר טענה השייכא בפקדון כגון נאנסו דלא ידע ביה חצריה מעיז ומעמיז ומחייב גלא הודאה דאס כופר הכל היה פטור במקצת נמי יפטור במגו דאי בעי כפר הכל ומיהו בטענות כפירה אפילו במקום שיכול להעזי פטור דגזירת הכתוב היא והשתא ניחא ההיא דכל הנשבעין דקאמר מתוך שיכול לומר להד"ס יכול לומר נאנסו אע"ג דאין זה מגו לגמרי דהאי חשוב העזה והאי לא חשוב דבהאי ידע ובהאי לא ידע מכל מקום מדמה ליה למגו דלעיל דההוא נמי לאו מגו הוא דניחא ליה למימר טפי שכרתיך ונתמי לך שכרך דחושבו טועה משום דטרוד בפועליו ולא כמשקר במזיד ממאי דנימא לא שכרתיך מעולם דליכא למיתלי בטרוד בפועליו וההיא דח"ה (ב"ב דף לו.) גבי הנהו עיזי דאכלי חושלי כנהרדעא דיכול לטעון עד כדי דמיהס במגו שיכול לומר לקוחים הן צדי ובפ"ב דכתובות (דף קי"ח) גבי שדה זה של אביך היה ולקחתיו ממנו דאפילו טענו הבן שהיה של אביו אלא שאין לו עדים מהימן לומר לקחתיו במגו שיכול לומר לא היה של אביך מעולם אע"ג דבהאי ידע ובהאי לא ידע לא דמי למידי דכפירה דלכפור דהאי אינו מעיז במידי דידע ביה חצריה והנהו דהתם לאו מידי דכפירה נינהו ומיהו ההיא דהשואל קשה לפירוש דמשמע דר' חייא צ"ר יוסף נמי בעי הודאה כהדי נאנסו דמוקי רישא בתרמי וסיפא בתלתא אס לא נאמר סוגיא דהתם לא כר' חייא בר אבא ולא כר' חייא צ"ר יוסף וא"ת למאן דבעי שלש פרות ליפטריה במגו דאי בעי אמר נאנסו אההיא דכפירה וי"ל כגון דההיא דכפירה קמן וא"ת דליפטריה במגו דאי בעי מודה כה ואההיא דטען דמתה בפשיעה יכפור ובאידיך נאנסה דהשתא ה"ל כההיא דמודה כה הילך ופטור משבועה לאו פירכא היא דאס הילך הוא א"כ ה"ל כופר הכל ואין אדם מעיז אי נמי כגון דההיא דקיימא קמן עדיפא ואין רוצה להודות כה ואין להקשות יהא נאמן במגו דאי בעי אמר להד"ס נמי אההיא דנאנסו דבריש כל הנשבעים (שבועות דף מה:) משני לה דאפקיד ליה בשטר: **חזקה אין אדם מעיז**. הכל מפורש כמה מקומות:

הגזול פרק תשיעי בבא קמא

קז.

עירוב פרשיות כתוב כאן וכי כתיב כי הוא זה אמלוח הוא דכתיב. פי' בקונט' דפסוק זה דכי הוא זה מפרשה אחרת דגואס כסף תלוה את עמי הוה ליה למיכתב דהתם קאי דאי בהך פרשתא דפקדון גלא הודאה במקצת נמי מחייב וטעמא דעקרינן ליה מדוכתא כדמסיק ומ"ש מלוה כדרבנא דאין אדם מעיז פניו לכן כופר הכל פטור אבל בפקדון שלא עשה לו טובה מעיז ומעיז הלכך אפי' כופר הכל חייב וקשה דבריש סנהדרין (דף ג: ושס) משמע דאפילו למ"ד עירוב פרשיות כתוב כאן לא עקרינן ליה לגמרי מפקדון לענין שלשה ומומחין ומיהו יש לדחות דלענין מודה מקצת דאיכא טעמא עקרינן ליה מפקדון לגמרי אבל לענין שלשה ומומחין דליכא טעמא קאי אתרוייהו אבל קשה דבפרק השואל (ב"מ דף לו:) גבי הא דמוקי מתינתין דהתם כשיש עסק שבועה ביניהם ומוקי רישא

בתרמי וסיפא בתלת משמע דלא מחייב שבועה אלא א"כ יש חדא דקמודה והתם כריי חייא בר יוסף מדקאמר בתר הכי ולרמי בר חמא אלמא דלא מחייב רבי חייא בר יוסף גלא הודאה מקצת אלמא לא עקר לגמרי כי הוא זה מפקדון ועוד דבכמה משניות משמע דלא מתחייב בפקדון אלא במודה מקצת כי ההיא דשבועות (דף מג.) דסלע הלייתני עליו ושמים היה שזה וכן ההיא דמנורה בת עשרה ליטרין (סס) וההיא דעשר גפנות טעונות מסרתי לך (שס דף מב:) ובהניזקין (גיטין דף נא. ושס) גבי שני כיסין קשורים מאלת לי דמחייבינן מודה מקצת ופטרינן כופר הכל אע"ג שלא עשה לו שום טובה ובפרק שני דכתובות (דף יח. ושס) ובשבועת הדיינים (שבועות דף מב.) פטרינן מנה לאביז צדי והאכלתיו פרס במגו דאי בעי כופר הכל משום דבגזנו מעיז ולפירוש הקונטרס אדרבה כופר הכל ה"ל לחיובי התם וכן בפ"ק דב"מ (דף ד:) כשמעמא דהילך גבי סלעין דנרין ומפרש ר"ת דה"ק דכי כתיב כי הוא זה אלמלא נמי הוא דכתיב דבעינן הודאה כהדי שבועה דכפירה והכי נמי בעינן הודאה כהדי שבועה דנאנסו אבל כפירה לא בעינן כההיא דנאנסו ובאותו ענין דקאי כי הוא זה אלמלא קאי נמי אפקדון וכי היכי דמלוה מחייב אשמי פרות לחוד חדא דהודאה וחדא דכפירה מחייב נמי אפקדון אשמי פרות חדא דהודאה וחדא דנאנסו אבל רבי חייא בר אבא ורמי בר חמא בעו שלש פרות חדא דהודאה וחדא דכפירה וחדא דנאנסו דוקא כתיב ולא אלמלא והא דבעיא כפירה והודאה צמלוה שמא במה מצינו ילפינן מפקדון אע"ג דלענין שלשה ומומחין לא ילפינן מלוה מפקדון במסכת סנהדרין (דף ג:) (ושס) למאן דלית ליה עירוב פרשיות לענין מודה מקצת מסתבר למילף טפי והא דהיך דבפקדון מחייב בכפירה והודאה לחוד גלא נאנסו אבל כנאנסו גלא כי הוא זה לא מחייב דהכי משמע ליה בשיטה קרא לאזכורי כי הוא זה כהדי נאנסו ולא נאנסו כופר הכל פטור לכ"ע בכל מקום אפילו במקום שיכול להעזי דגזירת הכתוב הוא כי הוא זה דוקא ולא כופר הכל והא דקאמר מ"ש מלוה מפרש ר"ת מאי טעמא דמלוה פירוש [מאין] טעמא דמודה מקצת חייב ולא מהימן במגו דאי בעי כפר הכל והוי כי ההוא דסוף כל הנשבעין (שבועות דף מח:) גבי נשבעין שלא בטענה דקאמר מאי שנא הני ופירוש מאי טעמא דהני ומה שכתוב בספרים גבי מלוה הוא דאיכא למימר הכי אבל בפקדון מעיז ומעמיז לא גריס ליה רבינו תם ובספרים ישנים לימא והא דאמר בסוף המוכר את הבית (ב"ב דף ע:) גבי המפקיד אלל חצירו בשטר אילו אמר נאנסו לאו שבועה בעי דמשמע דנאנסו לחוד גלא הודאה כלל מחייב שבועה אור"ת דההיא שבועה דרבנן שנתקנה קודם שבועת היסט כי הנהו דפרק הכותב (כתובות דף פו:) הפוגמת כתובתה ואינך דסבר רמי בר חמא שבועה דאורייתא ומסיק אלא מדרבנן והא דתנן בפרק השואל (ב"מ דף לו:) זה אומר שאולה וזה אומר שכורה ישבע ופריך בגמרא ואמאי מה שטענו לא הודה לו והך פירכא לימא אליבא דרב נחמן דקאומא התם מתני' אליביה כשיש עסק שבועה ביניהם ורישא בתרמי וסיפא בתלת או רישא בתלת וסיפא בארבע ויש כאן מה שטענו הודה לו אלא לרב הוגא ורב יהודה פריך דליכא אלא הך דשאלה ושכירות ומשני ע"י גלגול כדדרכה מתה ההיא שבועה נמי מדרבנן דמדאורייתא לא מחייב כיון דאין כאן הודאה ומיהו צין לפ"ה וצין לפי' ר"ת קשה מהא דלאמרין בפ' כל הנשבעין (שבועות דף מה: ושס) דאס שכרו גלא עדים מתוך שיכול לומר לא שכרתיך מעולם יכול לומר שכרתיך ונתמי לך שכרך ופריך אלא שבועת שומרים דחייב רחמנא היכי משכחת לה מתוך שיכול לומר להד"ס יכול לומר נאנסו והשתא לפירוש ר"ת אהייא קאי אי אההיא דהודאה קאי אי אמר לא היו דברים מעולם א"כ היה כופר הכל ואין זה מגו דאל"כ ליפרוך אכל מודה מקצת דליפטור במגו דאי בעי כופר הכל ואי אההיא דנאנסו קאי כי קאמר נמי להד"ס מחייב שבועה כיון דאיכא כפירה והודאה ולפי' הקונטרס נמי דליכא הודאה כי אמר אההיא דנאנסו נמי להד"ס בעי שבועה דהא מחייב שבועה בפקדון אכופר הכל ואי הוה אמרינן דלרבי יוחנן ולרמי בר חמא לא מחייב אפקדון אכפירה והודאה גלא נאנסו הוה ניחא דפריך לה התם אבל לא יתכן כלל דע"כ על כפירה והודאה לחוד מחייב אפילו אפקדון כדמוכח במשניות טובא כההיא דסלע הלייתני ומנורה ועשר גפנים ואע"ג דמוקמינן מתינתין דהשואל כמה פרות אע"ג דלא מתני במתני' הנהו לא מסתבר לאוקמי הכי וכן כהלואה דילפינן מפקדון גבי סלעים דנריס ובשבועות גבי סלע הלייתין ונראה כפירוש ריב"א דמפרש כי כתיב כי הוא זה אלמלא הוא דכתיב והלכך בפקדון נמי לא מוקמינן ליה אלא בטענה דשייכא צמלוה דהיינו בכפירה והודאה אבל טענת נאנסו לא והכי קאמר מאי שנא טענה דשייכא צמלוה מטענת נאנסו ומסיק כדרבנא וגבי מלוה הוא דאיכא למימר הכי כלומר בטענה השייכא צמלוה כגון כפירה דאין מעיז פניו לכפור במידי דידע כה חצריה אבל בפקדון כלומר טענה השייכא בפקדון כגון נאנסו דלא ידע ביה חצריה מעיז ומעמיז ומחייב גלא הודאה דאס כופר הכל היה פטור במקצת נמי יפטור במגו דאי בעי כפר הכל ומיהו בטענות כפירה אפילו במקום שיכול להעזי פטור דגזירת הכתוב היא והשתא ניחא ההיא דכל הנשבעין דקאמר מתוך שיכול לומר להד"ס יכול לומר נאנסו אע"ג דאין זה מגו לגמרי דהאי חשוב העזה והאי לא חשוב דבהאי ידע ובהאי לא ידע מכל מקום מדמה ליה למגו דלעיל דההוא נמי לאו מגו הוא דניחא ליה למימר טפי שכרתיך ונתמי לך שכרך דחושבו טועה משום דטרוד בפועליו ולא כמשקר במזיד ממאי דנימא לא שכרתיך מעולם דליכא למיתלי בטרוד בפועליו וההיא דח"ה (ב"ב דף לו.) גבי הנהו עיזי דאכלי חושלי כנהרדעא דיכול לטעון עד כדי דמיהס במגו שיכול לומר לקוחים הן צדי ובפ"ב דכתובות (דף קי"ח) גבי שדה זה של אביך היה ולקחתיו ממנו דאפילו טענו הבן שהיה של אביו אלא שאין לו עדים מהימן לומר לקחתיו במגו שיכול לומר לא היה של אביך מעולם אע"ג דבהאי ידע ובהאי לא ידע לא דמי למידי דכפירה דלכפור דהאי אינו מעיז במידי דידע ביה חצריה והנהו דהתם לאו מידי דכפירה נינהו ומיהו ההיא דהשואל קשה לפירוש דמשמע דר' חייא צ"ר יוסף נמי בעי הודאה כהדי נאנסו דמוקי רישא בתרמי וסיפא בתלתא אס לא נאמר סוגיא דהתם לא כר' חייא בר אבא ולא כר' חייא צ"ר יוסף וא"ת למאן דבעי שלש פרות ליפטריה במגו דאי בעי אמר נאנסו אההיא דכפירה וי"ל כגון דההיא דכפירה קמן וא"ת דליפטריה במגו דאי בעי מודה כה ואההיא דטען דמתה בפשיעה יכפור ובאידיך נאנסה דהשתא ה"ל כההיא דמודה כה הילך ופטור משבועה לאו פירכא היא דאס הילך הוא א"כ ה"ל כופר הכל ואין אדם מעיז אי נמי כגון דההיא דקיימא קמן עדיפא ואין רוצה להודות כה ואין להקשות יהא נאמן במגו דאי בעי אמר להד"ס נמי אההיא דנאנסו דבריש כל הנשבעים (שבועות דף מה:) משני לה דאפקיד ליה בשטר: **חזקה אין אדם מעיז**. הכל מפורש כמה מקומות:

עין משפט ונר מצוה

קנב א מיי פ"א מהל' טוען ומטען הל' א סמך עשין סה טוע"ע ח"מ סי' פו סעיף ה':

מוסף רש"י

עירוב פרשיות כתוב כאן. שהפרשיות הכתובות באלה המשפטים מעורבנות הן, שיש מקרא כתוב בפרשה זו שאינו יכול לעמוד בה, אלא מפרשה אחרת הוא, כגון אשר יאמר כי הוא זה, דילפינן מניה מודה במקצת הטענה ישבע כו', שכתב בשומר חנם, לאו אשומר חנם קאי, דשומרין אע"פ שלא הורו במקצת חייבין לישבע, דהודאה מקצת הטענה אפרשת דאס כסף תלוה קאי, דהתם הוה דבעינן הודאה במקצת, ואי לא מודה כלום חזקה אס טענת המוכע אמת לא היה יכול זה להעמיז פניו וגומר לא הליימנן, הלכך אפילו שבועה לא בעי, אבל בפקידון דליכא גמילות חסידים מעמיז פניו וכופר הכל ובעי שבועה (סנהדרין ב.). מפני מה אמרה תורה מודה במקצת הטענה ישבע. ולא שבו מנשיב אבידה לפטורו שלא כפר בטולו (ב"ב ג.), חזקה אין אדם מעיז פניו. לכפור את הכל, הלכך בשביל הודאת המקצת אינו נאמן על השא"ל, דהאי כתיב בעי דלכפריה כו' (גיטין נב.). ובבבולי בעי דלודי ליה. ובי ממהא לא נשבעה אשא"ל, דמינו דחסוד אמתווא חסוד נמי אשבעתא, אמתווא לא חסוד מדלא כפריה בטליה, דהאי כי אודי כפלגא דאשמתיו לדחויי השמא (שם) לפי שברצונו היה מודה בטולו אלא שאין בידו לפרוע וסבר עד דהוי לי זוזי ופרענא ליה (ב"מ ג.).